

BORRE LEESCLUB
GROEP 8 ★ APRIL

BORRE EN BRUMMEL

DOOR **JEROEN AALBERS**
MET ILLUSTRATIES VAN **STEFAN TIJS**

PRIMA DELUXE

Borre, Radijs, Ovi en Elle lopen door een winkelstraat. Radijs blijft staan bij een etalage vol deftig uitgedoste poppen. ‘Prima Deluxe – exclusieve mode voor dames, heren ook’ staat er in sierlijke, gouden letters op het raam geschilderd.

‘Kijk die kousjes nou toch,’ zegt Radijs. Ze wijst een paar witte, zijden kniekousjes aan. ‘Zijn die niet éinig? Die móét ik hebben!’

Ze stapt de winkel binnen en begint in een rek met jurken te graaien.

‘Je wilde toch die sokken?’ vraagt Borre.

‘Ik kijk gewoon even wat ze nog meer hebben,’ zegt Radijs.

‘Lekker *shoppen*, weet je wel!’

‘Lekker shoppen,’ bromt Elle. Shoppen, daar vindt ze dus echt niks aan. Vooral spijkerbroeken passen is stom.

Door het gangpad komt er een man in een strak, roze ruitjespak aan. Hij draagt groene, slangenleren laarsjes en een knalgeel frutselsjaaltje om zijn nek. Over zijn arm hangen overhemden en stropdassen in alle kleuren van de regenboog.

‘Hallo Elle,’ zegt de man als hij haar ziet. ‘Lekker aan het winkelen?’

Zonder haar antwoord af te wachten loopt hij door naar de kassa. Hij gooit de overhemden en stropdassen op de toonbank.

‘Pak deze maar vast in,’ zegt hij tegen het meisje achter de kassa. ‘Ik kijk nog even bij de bretels.’

‘Wie is dat?’ vraagt Borre.

‘Meneer Brummel,’ zegt Elle, ‘mijn economieleraar.’

‘Mooie kleren heeft hij aan,’ zegt Ovi.

‘Ik heb hem nog nooit twee keer hetzelfde zien dragen,’ zegt Elle. ‘Hij is een enorme ijdelruit. Op zijn bureautje in de klas staat een spiegeltje. Daar kijkt hij om de tien seconden in om te zien of zijn snorretje nog wel perfect gestyled is...’

‘Pardon, mevrouw,’ zegt een verkoopster tegen Radijs, ‘kan ik u misschien ergens mee helpen?’

‘Ik kijk even rond,’ zegt Radijs.

‘Helemaal niet,’ zegt Elle. ‘Jij wilde die sokken uit de etalage

hebben. Ik ga hier niet de hele middag staan kijken hoe jij kleren uit het rek trekt en vervolgens weer terughangt.'

'Oké, oké, oké,' zegt Radijs. 'Wat kosten die kniekousjes in de etalage?'

'19 euro en 99 cent, mevrouw,' zegt de verkoopster.

'Pakt u ze maar in,' zegt Radijs.

De verkoopster doet de kousjes in een luxe doosje en geeft ze aan de caissière.

Radijs pakt haar portemonnee, doet hem open en trekt dan een beteuterd gezicht.

'Ik, eh...,' stamelt ze. 'Ik heb geen geld bij me. Kan ik misschien wat van jou lenen, Ovi?'

'Ik heb geen cent,' zegt Ovi.

'Van jou dan misschien, Elle?'

'Ik krijg nog acht euro van je,' antwoordt die. 'Weet je nog, vorige week, toen we in die winkel...'

'Je krijgt het heus wel terug, hoor,' zegt Radijs.

Elle wil zo snel mogelijk de winkel uit. Ze zucht en haalt twee briefjes van tien uit haar zak. 'Als ik morgen na school achtentwintig euro van je krijg,' zegt ze, 'kun je die twintig nu wel van me lenen.'

'Oké,' zegt Radijs en ze wil de bankbiljetten uit Elles hand trekken, maar die houdt ze nog stevig vast.

'Beloofd?' vraagt ze.

'Natuurlijk beloofd,' zegt Radijs.

Elle laat de briefjes los.

'Alsjeblieft.'

'Dank je wel.'

Radijs rekent de kousjes af en het viertal loopt de winkel uit.

'Deze erbij, graag,' zegt meneer Brummel en hij legt een dozijn bretels op de toonbank.

Het meisje achter de kassa telt alles bij elkaar op.

'Dat is dan 3567 euro en dertien cent,' zegt ze.

'Die wil ik graag pinnen,' zegt meneer Brummel.

Meneer Brummel steekt zijn pasje in het apparaat en drukt de code in.

Eèèèè! snerpt het pinapparaat.

'Hebt u misschien de verkeerde code ingetypt?' vraagt

het meisje.

Meneer Brummel probeert het nog eens.

Weer Eèèèè!

Het meisje kijkt op de display van het apparaat.

‘Ik zie het al,’ zegt ze, ‘onvoldoende saldo. Er staat te weinig geld op uw rekening.’

‘Hoe kan dat nu?’ zegt Brummel. ‘Is dat apparaat niet stuk?’

‘Bij een andere klant deed-ie het zonet nog.’

‘Dan betaal ik wel met m’n creditcard.’

Hij geeft de verkoopster het plastic kaartje. Ze voert de gegevens in op een computer en schudt haar hoofd.

‘Het spijt me, meneer, maar deze creditcard zit aan de limiet.

U kunt er niet meer mee betalen.’

‘En met deze?’ vraagt meneer Brummel en hij geeft het meisje drie creditcards tegelijk.

‘Nee... Nee... Nee...,’ zegt ze als ze de kaarten probeert.

‘Heel vervelend,’ zegt meneer Brummel. Hij kijkt op zijn gouden horloge. ‘Maar ik heb een afspraak. Ik moet ervandoor.’ Hij pakt de bretels en de netjes in papieren tassen ingepakte kleren van de toonbank. ‘Schrijft u het maar op,’ zegt hij. ‘Ik kom morgen wel even langs om het te betalen.’

‘Maar meneer Brummel...,’ zegt het meisje.

‘Dat kan toch wel voor een keertje?’ vraagt de man. ‘Voor zo’n goede, vaste klant als ik?’

‘Ja, nee, misschien, maar ik moet dat eerst even met mijn baas overleggen.’

‘Ga dat maar snel doen,’ zegt Brummel, ‘dan kom ik morgen terug om te betalen. Dààààg!’

Met zijn handen vol tassen loopt hij de winkel uit.

SOKKENBIBLIOTHEEK

De volgende ochtend is Elle op haar middelbare school, het Otranto College. Ze heeft economie. Meneer Brummel staat voor het bord in een lichtblauw pak met witte knopen en een brede, geel met rood geruite stropdas om zijn nek. ‘Krapte op de arbeidsmarkt,’ zegt hij, ‘betekent dat er te weinig mensen zijn om al het werk dat er in een land gedaan moet worden te doen. Je kunt het vergelijken met een kostuum dat te klein is. Als je het aandoet, kun je je bijna niet bewegen en gaat het aan alle kanten trekken. Het pak zit zo krap dat de economie niet meer kan groeien. Begrijpen jullie dat?’

Iedereen knikt, of ze het nu snappen of niet.

Meneer Brummel loopt even naar de spiegel op zijn bureautje.

‘Verder nog vragen?’ vraagt hij, terwijl hij met zijn pink een paar snorharen in het gelid strijkt.

Elle steekt haar vinger op. Eerst ziet Brummel het niet, want hij is nog steeds met zijn snor bezig.

‘Ik wil wat vragen,’ zegt Elle dan.

‘Ja?’

‘Het gaat niet over krapte op de arbeidsmarkt,’ zegt Elle, ‘maar over schulden.’

‘O?’ zegt Brummel. Hij trekt een wenkbrauw op.

‘Schulden, dat is toch ook economie?’

‘Zeker,’ zegt Brummel. Hij slikt.

‘Als iemand meer geld uitgeeft dan ze aan zakgeld krijgt en alles wat ze tekortkomt, leent,’ zegt Elle, ‘dan zijn dat schulden, toch?’

‘Klopt,’ zegt Brummel. Hij krabt aan zijn nek. ‘Maar schulden hebben is op zich niet erg. Als je de volgende keer dat je zakgeld krijgt maar minder geld uitgeeft en je schuld terugbetaalt.’

‘En als iemand nou altijd meer uitgeeft dan ze aan zakgeld krijgt?’

‘Dan is het wel een probleem,’ zegt Brummel. ‘Vooral voor diegene van wie ze het geld geleend heeft, want die kan naar zijn centen fluiten...’

Die middag staan Borre, Radijs en Ovi op het schoolplein van basisschool De Appelflap op Elle te wachten. Radijs heeft haar nieuwe kniekousjes aan.

Met piepende remmen komt Elle bij het hek tot stilstand. Nog voor ze haar kunnen begroeten vraagt Elle aan Radijs:

‘En?! Heb je m’n geld?!’

‘Nou, eh...,’ zegt Radijs en ze verschiet van kleur.

‘Nee, sorry, ik...’

‘Je had beloofd dat ik het vandaag zou terugkrijgen!’

‘Dat weet ik, maar, eh...’

‘Niks “maar, eh”! Beloofd is beloofd en ik wil nu m’n geld terug!’

‘Kan ik, eh, misschien wat van jou lenen?’ vraagt Radijs aan Borre.

Borre voelt in zijn zakken.

‘Niet doen,’ zegt Elle tegen hem. ‘Dan heb ik m’n geld terug, maar ben jij je centen kwijt. Ze vult het ene gat met het andere. We gaan nu naar die winkel en dan brengt Radijs die stomme sokken terug en dan gaat die twintig

euro gelijk mijn zak in!’

‘Maar ik wil ze niet terugbrengen!’ sputtert Radijs tegen.

‘Ik vind ze zo mooi!’

‘Al moet ik je er aan je haren naartoe slepen,’ gromt Elle.

‘Oké, oké,’ piept Radijs, die doorheeft dat Elle het meent.

Maar als Radijs even later in Prima Deluxe (exclusieve mode voor dames, heren ook) de kousjes uittrekt en op de toonbank legt, zegt het meisje achter de kassa: ‘Die zijn al gedragen. Die nemen we niet terug.’

‘Maar...,’ probeert Radijs.

‘Nee, echt niet,’ zegt de caissière. ‘Wij zijn geen sokkenbibliotheek waar je maar raak kunt lenen.

Trek die kousjes maar weer aan en weg met jullie!’

Ze lopen de winkel uit. Elle zegt niets, maar als bliken konden doden, dan lag Radijs nu – met haar mooie kousjes – languit op straat.

De caissière kijkt hen hoofdschuddend na. Haar baas komt uit het magazijn de winkel in.

‘Is meneer Brummel nog langs geweest?’ vraagt hij.

‘Nee, meneer,’ zegt het meisje.

‘Dat is niet zo best,’ mompelt de modebaas. ‘Hij zou die 3567 euro komen betalen...’

Net als Elle Radijs eens even goed de waarheid wil zeggen, ruist en kraakt het in Borres kontzak. Het is de walkietalkie, die ze van inspecteur Kops hebben gekregen. Borre haalt het ding tevoorschijn en drukt de knop in.

‘Hallo inspecteur Kops. Hier Borre. Over.’

‘Borre,’ zegt de oud-agent, ‘ik heb een opdracht voor jullie. Pecunia, het peperdure schoothondje van mevrouw Draf, is vanmiddag gekidnapt. Mevrouw Draf heeft een topfunctie bij de multinational Monnie Monnie Monnie en is zodoende miljardair. Ze wacht op jullie in haar appartement, de bovenste verdieping van woontoren De Flamingo.’

‘Is dat die knalroze wolkenkrabber?’ vraagt Borre. Ze kunnen het gebouw vanaf hier in de verte zien staan.

‘Precies,’ zegt Kops. ‘Veel succes. Over en sluiten.’

Het is verder lopen dan het op het eerste gezicht lijkt, maar dan staan ze eindelijk voor De Flamingo. Ovi loopt *smak* met zijn gezicht tegen de glazen schuifdeuren aan.

‘Au!’ roept hij uit en hij wrijft over zijn neus. ‘Wat is dit voor grap?! Gaan die dingen niet automatisch open, zoals in de supermarkt?!’

‘Goedemiddag. Wat kan ik voor u betekenen?’ komt er uit een speakertje naast de schuifdeuren.

‘Wij zijn De Kerkhof Kids,’ zegt Borre. ‘Wij hebben een afspraak met mevrouw Draf.’

‘Komt u binnen.’

De deuren schuiven open en ze stappen een hal met een zacht-roze, marmeren vloer binnen. Achter een bureautje voor een donkerroze muur zit een man in een zalmroze uniformpje.

‘De *bellboy* komt zo bij u,’ zegt hij met de stem die net uit het speakertje kwam en daar komt een jongen in een zalmroze uniform met een plat, rond, zalmroze hoedje al aangesneld.

‘Volgt u mij,’ zegt hij tegen De Kerkhof Kids en hij gaat ze voor naar de lift, drukt op een knop en de oudroze deuren

schuiven open. ‘Stapt u in.’

De deuren gaan dicht en ze schieten omhoog. De neonroze cijfers boven de schuifdeuren tellen vliegensvlug op, tot de lift vaart mindert en de teller uiteindelijk bij de honderdste verdieping stil blijft staan.

‘Het appartement van mevrouw en meneer Draf,’ zegt de *bellboy* en met een *ping* schuiven de liftdeuren open.

‘Daar zijn jullie,’ zegt een lange dame in een zwart mantelpakje. ‘Mijn naam is Elseline Draf.’ Borre, Radijs, Ovi en Elle schudden haar uitgestoken hand.

‘Bedankt, Geoffrey,’ zegt mevrouw Draf tegen de *bellboy*. Geoffrey knikt, drukt op een knop en verdwijnt met de lift naar beneden.

De Kerkhof Kids kijken het appartement rond. Strakke meubels in glimmend wit en zwart. Een enorme tv en abstracte schilderijen aan de muur. Ramen van het plafond tot aan de vloer en een prachtig uitzicht.

Elle knippert met haar ogen.

‘Ik zie allemaal roze vlekken,’ zegt ze.

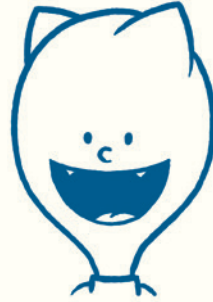
‘Dat gaat zo over,’ zegt Elseline Draf. ‘Je ogen worden gek van al dat roze in dit gebouw. Daarom zul je in dit appartement niets vinden wat roze is...’

Een klein, gedrongen heertje in een keurig zwart pak komt de keuken uit en loopt de kamer in. Hij heeft een wit schortje voor en een plumeau in zijn hand.

‘Dat is Bernhard Draf, mijn man,’ zegt mevrouw Draf.

Meneer Draf wuift bij wijze van begroeting met zijn plumeautje en verdwijnt dan de slaapkamer in.

‘Ter zake,’ zegt mevrouw Draf. ‘Mijn lieve, mooie, kleine

Verder lezen?

**Bestel het boek in de webwinkel
of word lid van de Borre Leesclub
om de boeken met korting
te ontvangen.**